

De volgende ochtend vroeg Stach aan zijn vader en moeder: 'Hebben jullie die vlinders gezien vannacht?'

Stachs vader en moeder lieten alles vallen wat ze in hun handen hadden.

Ze keken Stach lang en geschrokken aan. Ze zeiden: 'Nee. Wij hebben niks gezien. Weet je het wel zeker? Vlinders? Vannacht? Zo snel al?'

Stach zei: 'Eh... ja.'

En toen knikten Stachs vader en moeder naar elkaar, en ze zeiden: 'O, grote jongen van ons... Het is tijd.'

Tijd waarvoor? dacht Stach, maar zijn vader en zijn moeder renden weg en kwamen terug met een veldtas. Ze zeiden: 'Hier. Drinken. En eten. Voor onderweg. Je moet gaan.'

'Wat?' vroeg Stach. 'Waarheen?'

'Dat begrijp je vanzelf,' zeiden zijn vader en moeder.

'Maar ik wil niet weg! En wanneer kom ik dan terug?'

Weer zeiden Stachs ouders: 'Dat begrijp je vanzelf,' en ze duwden Stach het pad op naar het bos. Ze snotterden, ze wreven in hun ogen en ze riepen: 'We wensen je het allermooiste!'

Daar liep Stach dan. Hij begreep niet waarom hij op reis was, en waarheen hij moest gaan, maar kijk eens: daar waren de vlinders weer!
Ze woeien zo'n beetje voor hem uit en het was helemaal niet moeilijk om ze bij te houden.

